

Chương Hai Mười

Cát Tập Bách vội lại đứng lên, kiên quyết nói:

- Vậy sao được? Đừng nói là chúng vẫn bối đang có mặt tại đây, mà dù ở xa hay tin cũng phải tức tốc đến ngay. Chúng vẫn bối tuy võ công kém cỏi, nhưng ít ra cũng có thể cổ vũ cho lão nhân gia. Vả lại, chính chúng vẫn bối đã giết chết tên cầu tặc Chu Phù Lăng, chúng vẫn bối gánh lấy trách nhiệm là phải lẽ. Hơn nữa, chuyện ở Liên Châu cũng không cần thiết và cũng không có hạn định thời gian, dù trễ mấy ngày cũng chẳng hề gì, xin lão nhân gia chờ nên kiểu ngoai.

Bà lão biết không sao ngăn cản được, lại biết Chu Quỷ gần đây thế lực gia tăng, dưới tay cao thủ đông đảo, bọn trẻ này võ công cũng chẳng kém, có thêm vài trợ thủ dẫu sao cũng hơn là thân đơn thế cô, nên bèn nói:

- Các người đã có thành ý tương trợ như vậy, lão thân cũng không khách sáo nữa, cho dù trễ nải mấy hôm vì ra sức giúp lão thân, Lạp Thập Hòa Thượng cũng không đến đổ trách tội các người. Thôi thì quyết định như vậy, ngày mai sẽ bàn kỹ hơn, các người cũng nên đi ngủ là vừa! Tuyệt nhiên, hãy đưa họ đi nghỉ và người cũng nên sớm thu xếp cho con trẻ, trời sáng là đi ngay! Ngày mai mọi người cũng lên đường, sẽ chờ người ở Bình Thạch.

Bọn trẻ nghe bà lão đồng ý cho họ đi cùng, vui mừng khôn xiết, liền tức thì đứng lên chào bà lão, rồi theo Lê Tuyết Oánh đi vào trong.

Đào Đức chờ bà lão vào trong tỉnh thất xong, cũng đưa Cát Tập Bách đi vào hậu sương phòng, nói cho Cát Tập Bách biết tình hình của Vụ Phong và sào huyệt của bọn tặc đồ, sau đó mới cáo biệt lui đi.

Cát Tập Bách tiễn chân Đào Đức ra khỏi phòng, sau đó ngồi xếp bằng trên giường, dựa theo bí quyết Thần Thọ Hồn Dữ vận công điều tức.

Lát sau, chân nguyên đã vận hành mười hai chu kỳ, huyết mạch hanh thông, nhân thiên hợp nhất, tiến vào cảnh giới Tuyệt Tướng Siêu Tông, Ngưng Tu Quy Nguyên.

Thốt nhiên, ngoài phòng vang lên một tiếng động rất khẽ, nhưng Cát Tập Bách nghe rõ mồn một, liền tức thì vọt qua cửa sổ ra ngoài, vận đề cương khí Đan Điền, chân chưa chạm đất người lại đã vọt lên cao, nhẹ nhàng hạ xuống trên một cành cây to, nấp vào trong lá rậm, đưa mắt nhìn ra ngoài tường rào.

Chỉ thấy dưới chân tường rào có hai bóng người đang thì thầm bàn tính với nhau, một người tuổi trạc ngũ tuần, râu ria xồm xoàm, một người tuổi chỉ khoảng ba mươi, thân hình vạm vỡ, thoáng nhìn cũng biết công phu hoành luyện chẳng kém. Chàng

đoán hẳn là đại hán này vừa mới vượt tường ra ngoài, đang báo cáo với lão nhân râu xồm về tình hình đã thám thính được.

- ... Xem ra bọn họ hẳn đã ngủ say, tốt hơn hãy ra tay sớm lão nhân gia...

Đại hán ấy nói đến đó, bỗng nhiên ngưng lời.

Lão nhân râu xồm nhẹ lắc đầu, ngẫm nghĩ một hồi mới nói:

- Không dễ dàng vậy đâu, bọn nhãi kia võ công thế nào, lão phu chưa được chứng kiến, không sao ước lượng được, nội chỉ mục già Liễu Như Chi cũng đã khó đối phó rồi! Chẳng phải Thanh Diện Hồ Từ Vĩnh Phi này nhứt chí, hai chúng ta hợp sức cũng chưa phải là địch thủ của người ta. Hơn nữa, mục già ấy ẩn nấu ở đây lâu thế này mà không ai hay biết, đủ thấy mục ta cẩn thận và cơ trí hơn người, sao thể không chút phòng bị, để cho người tự do ra vào? E rằng tên ngu dần người sớm đã bị người ta phát hiện và đang theo dõi người rồi đấy!

Gã đại hán bị lão nhân tự xưng là Thanh Diện Hồ Từ Vĩnh Phi mắng là ngu dần, y chẳng chút tức giận, lại còn ra vẻ quan trọng quay nhìn tứ phía nói:

- Lão nhân gia chớ có xem thường Hỏa Ngưu Vu Ký này, Vu mỗ vô dụng đến mấy cũng không đến nỗi bị người theo dõi mà không hay biết, có điều là lão nhân gia không đành lòng...

Thanh Diện Hồ Từ Vĩnh Phi tức giận quát:

- Im ngay!

Cát Tập Bách nghe hai người khoe khoang nhau, nực cười thầm nhủ:

- Bằng vào hai tên ngốc các người mà cũng dám đến đây dò thám, tiểu gia phải cho các người nếm chút mùi đau khổ mới được!

Cát Tập Bách vừa nghĩ đến đó, lại nghe gã đại hán tự xưng là Hỏa Ngưu Vu Ký nói:

- Lão nhân gia chớ giận, ý Vu mỗ muốn nói là lão nhân gia không đành lòng hỏa thiêu ngôi nhà này, khiến cho tiêu tan hết cả. Vu mỗ dĩ thường không muốn kiếm chác một vố, nhưng thiếu trại chủ đã mất tích, hai ta biết trả lời thế nào với đà chủ, ngày mai lại còn cử hành lễ thiết đàn gì đó, hai vị tiểu giáo chủ đích thân chủ trì, cao thủ quy tụ đông đảo, Tam Tà đã có hai người đến, Lục Ly cũng tụ tập hết năm, lại còn có gì Bát Trảo Dạ Kiêu, Dạ Du Thần và Xích Luyện Quỷ nghe đâu cũng đã đến tổng đà...

Thanh Diện Hồ Từ Vĩnh Phi tức giận đứng phắt dậy, cười khẩy nói:

- Ngu dần như người mà cũng biết nói khoác, tâng bốc xiểm nịnh, Thanh Diện Hồ này không bao giờ, người có nghe những kẻ đào thoát về nói không? Bọn quỷ thần

gì gì ấy thấy đều thọ thương tàn phế, kể được là anh hùng gì chứ? Người hãy xem lão phu đây này!

Vừa dứt lời, người đã phóng qua bên kia góc tường.

Cát Tập Bách nghe đến xuất thần, bỗng thấy Thanh Diện Hồ toan đào tẩu, vừa định ra tay cho lão ném mấy chiếc lá cây, bỗng thấy hai đốm đen từ bên kia mái hậu sương phòng bay ra, nhắm vào thượng bàn của Thanh Diện Hồ, kèm theo một luồng kinh phong, tiếp theo là tiếng quát to:

- Ác tặc, để mạng lại đây!

Tiếng quát vừa dứt, người đã lao đến, “vù” một tiếng, Thất Tinh Liên Hoàn Sách quét ra như vũ bão.

Thanh Diện Hồ Từ Vĩnh Phi quả nhiên võ công cũng khá và giàu kinh nghiệm, vừa nghe tiếng gió rít đã cảnh giác, xoay người lách ngang, vẫn tiếp tục lao tới, chẳng những tránh khỏi ám khí từ trên mái nhà bay đến, mà còn tránh khỏi chiêu “Kim thâm thám hải” từ trên không công xuống của đối phương, rồi hai bóng người ngược chiều nhau xẹt qua.

Thanh Diện Hồ quả khinh công cao cường, liên tiếp đổi thế trên không mà chẳng hề tổn sức, nhanh nhẹn khôn tả.

Đối phương một chiêu không trúng đích, người đang hạ nhanh xuống, ngay cả trường sách nhất thời cũng không thu về được, hết sức hốt hoảng.

Trong khi ấy kẻ địch đã lao ra phía sau, định quay người lại, nhưng hai chân không chỗ mượn sức, không sao thực hiện được.

Thanh Diện Hồ quả nhiên lợi hại, mũi chân vừa chạm đến đầu tường, người đã quay phắt lại, hướng mặt về phía đối phương, tung mình phóng trở xuống, đối Hồ Nha Câu vung lên, thi triển chiêu “Ngạ ưng phác thố”, mũi câu chia nhau công vào hai vai đối phương, hết sức nhanh và hung hiểm.

Cát Tập Bách sớm đã nhận ra người ấy chính là Từ Ngọc Nhi, thấy tình thế nguy cấp, mình lại ở cách quá xa, chẳng thể ra tay tiếp cứu, đành chuẩn bị phóng xuống, dùng Lục Hạp Thần Công lấy mạng Thanh Diện Hồ, báo thù cho Từ Ngọc Nhi.

Chàng vừa định ra tay, Hồ Nha Câu của Thanh Diện Hồ chỉ còn cách hai vai Từ Ngọc Nhi chừng một tấc, ngay trong khoảng khắc nguy cấp ấy, một bóng người từ bên kia mái nhà lao xuống, trông thân pháp rất giống Bạch Yến Tử Lê Tuyết Oánh, trong tiếng quát vang, hai đốm sáng lạnh bay vút vào trung và hạ bàn Thanh Diện Hồ.

- Cầu tặc, hãy tiếp Bạch Yến Song Tiễn của ta đây!

Một đôi Yến Dực Dao cùng lúc công đến, buộc Thanh Diện Hồ chẳng thể không tránh ám khí, quay người lại tự cứu.

Thanh Diện Hồ Từ Vĩnh Phi quả nhiên sợ chết, vừa nghe tiếng gió rít, vội lách người sang trái, cương câu tay trái chỗi xuống đất, người quay phắt lại, cương câu tay phải vung lên, đánh văng hai mũi Yến Vỹ Tiễn, người lướt ra xa bảy tám thước, hướng mặt về phía kẻ địch.

Từ Ngọc Nhi thoát hiểm trong cửa tử nhất sinh, người vừa đứng vững lại, cả mồ hôi trán cũng chẳng kịp lau đi, nghiêng rằng vừa định vung Liên Hoàn Sách phản kích Thanh Diện Hồ, phát tiết niềm căm hận trong lòng.

Nào ngờ nàng chưa kịp quay người lại, trước mắt lại xuất hiện một tên tặc đồ cao to, vung động Đại Hoàn Dao công đến.

Từ Ngọc Nhi buộc phải lùi ra sau một bước, tức giận quát:

- Ác tặc, người dám ám toán bốn cô nương hả?

Đồng thời Thất Tinh Liên Hoàn Sách với chiêu “Phong quyển tàn vân” sát mặt đất quét ngang ra.

Thanh Diện Hồ thấy đối phương là một thiếu phụ, trường kiếm trong tay loáng cái đã đến trước mặt, ánh kiếm chói mắt, không sao đón đỡ được, vội lách người sang bên năm thước, thừa lúc đối phương chân chưa đứng vững, Hồ Nha Câu thi triển chiêu “Thượng hạ giao chinh” chia nhau công vào mặt vào bụng đối phương, một chiêu hai thức nhanh khôn tả.

Thiếu phụ ấy chính là Bạch Yến Tử Lê Tuyết Oánh, bà ở trong phòng ngang sảnh đường, vừa mới dỗ hai đứa con trai ngủ xong, đang thu xếp áo quần tể nhuyển, bỗng nghe trên mái nhà có tiếng động khẽ, biết là có kẻ địch dò thám, liền thổi tắt đèn, từ hậu viện lẻn ra, phóng lên trên mái nhà theo dõi.

Chờ hồi lâu không thấy có động tĩnh, vừa định vòng ra tiền viện xem xét, bỗng thấy phía đối diện có người ném ám khí và quát to, liền theo đó lại thấy một bóng người phóng ra ngoài tường rào, biết là vị cô nương nào đó trong nhà mình đã hiện thân động thủ với kẻ địch, liền định tung mình theo sau, vừa ngược mắt nhìn, thấy hai bóng người lướt qua nhau, người từ dưới vọt lên là một tặc đồ và đã quay lại lao xuống tấn công, tình thế hết sức nguy cấp.

Chẳng chút chần chừ, hai mũi Yến Vỹ Tiễn trong tay lập tức ném ra, rồi liền tung mình lao tới, Thanh Cương Kiếm đâm thẳng vào mặt kẻ địch.

Hai mũi Yến Vỹ Tiễn bị kẻ địch đánh văng, lại thấy đối phương khinh công trác tuyệt, biết đã gặp phải kinh địch, rồi thấy song câu đối phương chia ra trên dưới công đến, chiêu thức nhanh mạnh, võ công như cũng chẳng kém.

Bà đầu thể để cho đối phương đắc thủ, cất bước sấn tới, chân phải quét sang bên, nghiêng người tránh khỏi cương câu công vào mặt, trường kiếm với chiêu “Thiết thụ khai hoa” đâm thẳng ra, chờ thân kiếm còn cách cương câu chừng ba tấc, đột nhiên rút tay chém xuống, tiện hết răng nhọn trên câu, rồi cất tay lên, trường kiếm quét ngang, chém vào mạn sườn đối phương.

Thanh Diện Hồ thấy đối phương kiếm thuật cao cường, mình công ra chiêu “Thượng hạ giao chinh” đã dùng đến tám thành công lực, vậy mà đã bị đối phương dễ dàng phá giải, lại còn suýt thọ thương dưới trường kiếm của đối phương.

Bất giác lửa giận xung thiên, buông tiếng quát vang liên hồi, một đôi Hồ Nha Câu vận hết hơn ba mươi năm công lực, thi triển Ngô Câu Kiếm Pháp, vung thành một cuộn sáng tròn, toàn công vào những chỗ yếu hại của Lê Tuyết Oánh.

Tuyệt kỹ gia truyền Phong Vân Kiếm Pháp của Lê Tuyết Oánh dĩ nhiên cũng chẳng kém, thấy song câu của đối phương hàn quang khiếp người, nắm chặt trường kiếm trong tay, chiêu thức thi triển quả như gió cuốn mây bay, uy thế kinh người.

Hai người giao thủ thoáng chốc đã qua năm sáu mươi chiêu, Thanh Diện Hồ cật vào Ngô Câu Kiếm Pháp mấy mươi năm công lực tấn công tới tấp.

Lê Tuyết Oánh thì cật vào khinh công trác tuyệt, Phong Vân Kiếm Pháp lại là tuyệt học chí cao của phái Võ Đang, xuất thủ toàn bằng vào chân lực nội gia, kinh phong vù vù, bóng kiếm như mây bay, có công có thủ, đúng là kỳ phùng địch thủ, kẻ tám lạng người nửa cân.

Đằng kia thì tình hình khác hẳn, Từ Ngọc Nhi vừa mới quay người, gã đại hán cao to đã lao đến trước mặt và Đại Hoàn Dao đã bổ xuống đến vai trái, khoảng cách đôi bên không đầy ba thước, Thất Tinh Liên Hoàn Sách không sao thi triển được, càng thêm tức tối, vội lách sang bên sáu bảy thước, tránh khỏi chiêu đao của đối phương.

Nàng không dừng lại, tay phải vung ra, Tam Ứng Thức liền được thi triển, hai chiếc móc ở đầu sách quật lên, “keng” một tiếng, chạm vào Đại Hoàn Dao của đối phương.

Đại hán cao to Hỏa Ngưu Vu Ký nếu không nhờ công phu hoành luyện đã có hỏa hầu, e rằng Đại Hoàn Dao đã vượt khỏi tay. Tuy vậy, cánh tay phải của y cũng ê ẩm, hổ khẩu nứt toát, đau đớn rên la liên hồi, người cũng bị bật lùi nửa bước. Khi y định thần lại, tức giận vung Đại Hoàn Dao lên, vừa định phản công.

Từ Ngọc Nhi đã lửa giận ngập lòng, đầu còn để cho y có cơ hội xuất thủ, Thất Tinh Liên Hoàn Sách đã biến chiêu, người quay phắt lại, Liên Hoàn Sách quét ngang ra, quất vào mạn sườn đối phương.

Hỏa Ngưu Vu Ký sức mạnh hơn người, lẽ nào chịu kém trước một thiếu nữ yếu đuối, thấy Liên Hoàn Sách quét đến, còn mừng thầm nha đầu này không biết lợi hại, vận hết ngoại kình vào tay trái, chờ Liên Hoàn Sách đến gần, còn cách chừng năm tấc, bất thần vung tay trái ra chop, đồng thời tay phải Đại Hoàn Đao quét ra phản kích.

Nào ngờ Thất Tinh Liên Hoàn Sách của Từ Ngọc Nhi đã được luyện tập từ lúc bé, tuy chưa tinh thâm, nhưng cũng hết sức thuần thục và lại luyện thành mấy chiêu Tam Ung Thức do mẫu thân dạy cho, biến hóa khôn lường, đừng nói là Hỏa Ngưu Vu Ký, cho dù cao thủ võ lâm cũng chưa chắc dễ dàng chop được Liên Hoàn Sách của nàng.

Hỏa Ngưu Vu Ký định ninh phen này hấn đắc thủ, đến khi phát giác tay trái rơi vào khoảng không, tay phải đại đao quét ra lại dùng sức quá mạnh, người chúi sang phải, vội thi triển Thiên Cân Trụ định đứng vững lại, bỗng trước mắt hoa lên, Liên Hoàn Sách đã nhắm mặt quét đến.

Y kinh hồn bạt vía, y tuy người thô kệch, nhưng tay chân khá nhanh nhẹn, người vừa đứng vững lại, lập tức rút tay triệt chiêu, thụp người xuống thấp, tránh khỏi thế công vào mặt, chân trái lùi sau nửa bước, tay phải Đại Hoàn Đao vung lên, với chiêu “Cử hỏa triều thiên” ngạnh tiếp Liên Hoàn Sách.

Từ Ngọc Nhi cũng sững sốt, chẳng ngờ đối phương lại tránh khỏi chiêu “Hạo thiên vân long” của mình, vội rút tay thu Liên Hoàn Sách trở về.

Ngay khi ấy, Thanh Diện Hồ liếc thấy đồng bọn gặp nguy hiểm, định giải cứu cho Vu Ký, trong lúc vội vàng đã dùng Hồ Nha Câu bên tay trái như ám khí ném ra, thủ pháp hết sức kỳ dị, khác hẳn thủ pháp ám khí thông thường. Một là Hồ Nha Câu của lão dài đến ba thước rưỡi, trông y hệt như một ngọn thương và lại từ dưới hướng lên, bay thẳng vào mặt, thật quá bất ngờ cho Từ Ngọc Nhi.

Từ Ngọc Nhi vừa thu Liên Hoàn Sách về, chẳng ngờ ám khí lại từ dưới bay đến, khi phát giác thì Hồ Nha Câu đã đến chỉ còn cách yết hầu chừng năm tấc, đâu còn tránh kịp nữa.

Hồ Nha Câu ánh bạc chói mắt, nàng càng không dám dùng tay đón bắt, trường sách lại đã quét ra phía sau, đành cố ngã người ra sau, chỉ mong tránh khỏi yết hầu, chấp nhận thọ thương hai chân.

Ngay trong khoảng khắc ấy, Hỏa Ngưu Vu Ký thấy đối phương hoảng hốt luống cuống, sao chịu bỏ qua thời cơ, lập tức lướt tới, Đại Hoàn Đao với chiêu “Ngô Cang phạt quế” quét ngang lưng Từ Ngọc Nhi.

Thốt nhiên, tiếng rú thảm thiết vang lên liên hồi, tiếp theo là “bốp bốp” hai tiếng, hai thân người cùng lúc ngã ra đất.

Cát Tập Bách ẩn thân trên cây theo dõi cuộc chiến, thấy Từ Ngọc Nhi đã công lực tinh tiến, giao thủ với gã đại hán cao to chắc chắn sẽ giành được phần thắng, còn Lê Tuyết Oánh giao thủ với Thanh Diện Hồ, đã hơn trăm chiêu vẫn còn có thể công thủ như ý, không hề có chút kém thế, Phong Vân Kiếm Pháp của phái Thiên Nam quả là có chỗ độc đáo, chẳng hổ là chính tông võ lâm, nên chàng định tâm học, bèn tập trung hết tinh thần xem kiếm chiêu của Lê Tuyết Oánh, đến đôi Từ Ngọc Nhi gặp nguy hiểm mà không hề hay biết.

Đến khi thấy cương câu bên tay trái của Thanh Diện Hồ đột nhiên biến mất, ngỡ là chiêu, “Phong quyền tàn vân” của Lê Tuyết Oánh đã đắc thủ, nào ngờ ngay khi ấy cương câu tay phải của Thanh Diện Hồ cũng đã vượt khỏi tay, đồng thời tiếng rú thảm vang lên liên hồi, Cát Tập Bách mới bàng hoàng sững sốt, vội từ trên cây phóng xuống, đưa mắt nhìn, gã đại hán cao to đã ngã xuống trong vũng máu, còn Thanh Diện Hồ thì ôm lấy một cánh tay phải bỏ chạy về hướng bắc.

Cùng lúc ấy, trên một cây to cách khoảng hơn trượng cũng có hai bóng người phóng xuống, đuổi theo sau Thanh Diện Hồ.

Lại đưa mắt nhìn Từ Ngọc Nhi và Lê Tuyết Oánh, hai người đều đang đứng thừ ra tại chỗ, có lẽ hai tên tặc đồ này đã tử thương dưới tay hai bóng người ấy.

Cát Tập Bách vội tung mình đuổi theo, lớn tiếng quát:

- Bằng hữu, hãy đợi đã!

Thì ra chàng đã nhận ra hai bóng người ấy chính là hai thiếu niên y phục sang trọng đã gặp trên Bạch Vân Sơn hôm trước, nhưng khi rẽ qua một thung lũng, hai bóng người phía trước đã mất dạng.

Cát Tập Bách ngạc nhiên chứng bước, đành quay về tiểu trấn, vừa phóng đi vừa thầm nhủ:

- Hai người ấy nếu quả thật là nữ đồ của Lục Dương Kiếm Phương Hồ lão tiên bối, sao lại xuất hiện tại đây? Thiên Nam Dật Tẩu chẳng bảo là họ đã đến Vân Nam rồi là gì? Còn như họ không phải là nữ đồ của Lục Dương Kiếm, vậy thì họ là ai? Vì sao lại theo dõi huynh muội mình đến đây? Và cũng tại sao họ lại ra tay cứu Từ Ngọc Nhi, nhưng sao mình gọi lại không màng đến? Thật là chuyện quái lạ, hay mục đích của họ là nhắm vào Thanh Diện Hồ, nhưng hà tất phải giấu đầu lòi đuôi, đắc thủ rồi lại bỏ chạy?

Chàng nghĩ mãi cũng không tìm được câu giải đáp, lúc này đã về đến đấu trường, chỉ thấy Từ Ngọc Nhi với Lê Tuyết Oánh đang đứng bên nhau và ngoắc tay gọi mình. Chàng đưa mắt nhìn, tên tặc đồ dưới đất chết rất thảm thiết, ngọn Hồ Nha Câu của

Thanh Diện Hồ từ ngực móc thẳng đến bụng và Đại Hoàn Dao bổ vỡ sọ, máu chảy lênh láng, trông thật khủng khiếp.

Thì ra Từ Ngọc Nhi trong cơn kinh hoàng tung mình thoái lui, chân chưa chạm đất, bỗng nghe kẻ địch phía sau rú lên một tiếng thảm thiết, thấy ngọn cương câu nhắm vào yết hầu mình có lẽ bị người dùng ám kinh đẩy bật trở về, vừa lúc gã đại hán cao to lao đến trúng phải, nhờ vậy nàng đã thoát chết.

Từ Ngọc Nhi ngẩng lên nhìn về phía Lê Tuyết Oánh, thấy bà đang đứng thừ ra tại chỗ, lão tặc Thanh Diện Hồ chẳng rõ đã đâu mất.

Vừa định cất tiếng gọi, Cát Tập Bách bỗng từ trên cây vọt lên và nói “Bằng hữu, hãy đợi đã”, rồi phóng đi về phía bắc, khiến nàng kinh ngạc đứng thừ ra.

Lê Tuyết Oánh cũng rất lấy làm lạ, Thanh Diện Hồ không dùng ném binh khí ra và rú lên thảm thiết, ôm lấy cánh tay bỏ chạy, ngỡ là mẹ chồng hiện thân cứu viện, nhưng khi nghe Cát Tập Bách lên tiếng và phóng đi về hướng bắc, lại ngỡ là Cát Tập Bách đã ra tay đả thương kẻ địch, bèn đi đến bên Từ Ngọc Nhi hỏi về sự việc vừa qua.

Vừa khi ấy Cát Tập Bách về đến, Lê Tuyết Oánh vội tiến tới vòng tay thi lễ nói:

- Cát thiếu hiệp thật võ công cao siêu, vừa xuất thủ đã đả thương hai tặc đồ...

Cát Tập Bách nghe vậy then đỏ mặt, nếu chẳng phải trong đêm tối, chàng thật không dám ngẩng đầu lên, vội ngượng ngùng nói:

- Thật xấu hổ, tại hạ...

Chàng không sao nói tiếp được, ngưng một hồi mới quay sang Từ Ngọc Nhi hỏi:

- Ngọc muội có trông thấy hai bóng người từ trên ngọn cây kia phóng đi không?

Vừa nói vừa đưa tay chỉ ngọn cây to trước mặt. Hai người nghe vậy đều sững sốt, cùng buột miệng hỏi:

- Sao? Còn có hai tặc đồ khác nữa ư?

Lê Tuyết Oánh còn hỏi thêm:

- Cát thiếu hiệp đã đuổi theo tặc đồ ư?

Cát Tập Bách thở dài lắc đầu nói:

- Không phải, đó là hai thiếu niên đã ra tay cứu Ngọc Nhi, khinh công của họ quá cao, tại hạ không đuổi theo kịp, thật là...

Từ Ngọc Nhi nghe nói là hai thiếu niên, lại kinh ngạc hỏi:

- Sao? Là hai thiếu niên ư? Bách ca đã trông thấy rõ, họ là...

Bỗng thấy Lê Tuyết Oánh nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, bất giác nóng bừng mặt, sợ Lê Tuyết Oánh hiểu lầm, vội ngưng lời.

Lê Tuyết Oánh vốn cảm thấy lạ kỳ, thấy Từ Ngọc Nhi đang nói về hai thiếu niên lại bỗng ngưng lời, quả nghĩ là Từ Ngọc Nhi tuổi còn nhỏ thế này mà đã có ý trung nhân, bất giác nhếch môi cười.

Cát Tập Bách biết là Từ Ngọc Nhi cũng nghĩ đến hai thiếu niên đã gặp trên Bạch Vân Sơn hôm trước, bèn nói:

- Nhất định là hai người ấy, ngu huynh thấy phục sức của họ quả là không sai, nhưng chẳng hiểu sao họ lại xuất hiện tại đây, chẳng lẽ họ cố ý theo dõi chúng ta?

Từ Ngọc Nhi hậm hực nói:

- Họ đã theo dõi đến đây, Từ Ngọc Nhi này cũng muốn xem thử họ có bản lĩnh đường nào!

Dứt lời, liền định đuổi theo.

Chúng ta vội đưa tay cản lại nói:

- Không nên, hãy nghe ngu huynh nói, nếu họ đúng là hai thiếu niên ấy, người ta đã ra tay cứu giúp Ngọc muội, hẳn là có dụng ý gì đó, có thể cũng là nhắm vào Thất Độc Giáo, sao không để họ chống cản một trận giùm chúng ta trước, mai kia gặp lại hẵng tính nợ với họ cũng chẳng muộn.

Từ Ngọc Nhi bị Cát Tập Bách ngăn lại, tức đến nghiến răng trèo trẹo, giậm chân lia lịa, mếu máo nói:

- Cũng tại Bách ca cả, việc tiểu muội muốn làm, Bách ca đều nói là không nên, chỉ có Bách ca là nên!

Lê Tuyết Oánh thấy hai huynh muội này cãi vã nhau, chẳng hiểu ắt giáp chi cả, lại không biết phải khuyên ngăn thế nào, bất giác ngẩn người ra, lòng thầm nực cười.

Cát Tập Bách thấy Từ Ngọc Nhi như vậy cũng hết sức bối rối, may thay ngay khi ấy Liễu thái bà cùng mấy vị cô nương đi đến.

Lê Tuyết Oánh vội tiến tới đón, kể lại chuyện phát hiện kẻ địch và ác đấu vừa qua. Giang Uyển Dao cũng đi đến bên Từ Ngọc Nhi, hỏi rõ sự việc, khiến mọi người cười ầm lên, vậy là Từ Ngọc Nhi mới chịu thôi giận đối với Cát Tập Bách.

Liễu thái bà cũng kể lại chuyện tuần tra ở tiền viện, không phát hiện tung tích địch, nghe tiếng la hét, ngỡ là ở đây còn kịch chiến, liền triệu tập mọi người kéo đến, rồi lại khuyên Từ Ngọc Nhi mấy câu, sau đó nói:

- Hiện giờ Mão đã qua, trời sắp sáng rồi, chúng ta hãy tranh thủ lên đường sớm. Tuyết nhi, mau chuẩn bị bữa sáng, ăn xong hãy đưa con đi trước!

Lê Tuyết Oánh liền vâng lời đi vào nhà trước. Lát sau trời đã sáng tỏ, Cát Tập Bách vội giục mọi người lên đường.

Đào Đức vừa định ra ngoài chuẩn bị ngựa cho họ, Giang Uyển Dao cản lại nói:

- Không cần đâu, hôm qua đã khổ sở quá rồi, đi bộ còn thoải mái hơn, cứ để ngựa lại đây, kéo gậy thêm nhiều rắc rối.

Cát Tập Bách biết các nàng không quen cưỡi ngựa, cũng chẳng ép buộc. Mọi người thu xếp xong, do Đào Đức đi trước dẫn đường ra khỏi tiểu trấn, theo đường núi thì triển khinh công phóng đi. Đến khi mặt trời mọc, bởi nóng lòng nên họ đã vượt qua hơn hai mươi dặm đường.

Đến trưa họ đã vượt qua Ô Thạch, theo đường tắt đến Mã Bá, lúc trời tối thì đến Thiêu Châu, nhưng không vào thành, mà trọ ở một tiểu điểm dưới Mảo Tử Phong bên bờ đông sông Phên Thủy.

Sáng hôm sau dậy sớm đi tiếp, giờ Dậu đã đến Bình Thạch, nơi đây cách Vụ Phong đi đường núi chỉ chừng bốn năm mươi dặm đường, với khinh công của họ không đầy hai giờ là đến.

Vì muốn nghỉ ngơi cho tinh thần sung túc nên họ đã thuê bao một dãy ba gian sương phòng liền nhau ở hậu viện, định nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau chờ Lê Tuyệt Oánh đến đông đủ, sẽ đến Vụ Phong trước giờ Ngọ.

Mọi người ăn tối xong, tụ tập trong phòng Liễu thái bà bàn tính về chuyện báỉ sơn ngày mai, quyết định chia làm hai nhóm, do gia đình Liễu thái bà đầu thiệp báỉ sơn, nhóm Cát Tập Bách năm người lên núi dò thám trước và ngấm ngấm yểm trợ.

Sau đó lại tán gẫu một hồi, mọi người vừa định về phòng nghỉ ngơi, bỗng thấy bóng người thấp thoáng ngoài cửa sổ, Liễu thái bà một chưởng đập tắt đèn và quát hỏi:

- Ai đó?

Cùng lúc ấy Cát Tập Bách đã vọt qua cửa sổ ra ngoài, phi thân lên trên tường rào hậu viện, phóng mắt nhìn, bóng người đã mất dạng.

Vừa định đuổi theo tìm kiếm, Tiểu Thúy đã ở phía sau nói:

- Quay vào mau!

Cát Tập Bách đoán là trong phòng hẳn có điều phát hiện, lập tức quay trở vào. Trong phòng đèn đã được thắp sáng trở lại, mọi người xúm quanh Liễu thái bà, đang xem một mảnh giấy, chàng vội hỏi:

- Nhặt được ở đâu vậy?

Giang Uyển Dao hầm hầm trừng mắt nhìn Cát Tập Bách nói:

- Tiểu Thúy đã nhặt được ở cửa sổ, xem ra hai người bạn tốt kia lại tìm đến Bách ca nữa rồi!

Cát Tập Bách biết tâm ý của Giang Uyển Dao, cũng chẳng màng đến, tiến tới đón lấy mảnh giấy trong tay Liễu thái bà, thấy trên chỉ có mấy chữ: “Hãy cẩn thận, bên vách có tai, hãy theo bản đồ mà hành sự”. Bên dưới có hai đóa hoa lan, lật qua mặt sau xem, quả là có một bức lược đồ, nhưng rất tỉ mỉ, ngay cả đường lên núi, những chỗ mai phục và phải đi cách nào đều hết sức rõ ràng.

Cát Tập Bách thầm nhủ:

- Hai thiếu niên này có lẽ còn đến trước mình và họ đã dò thám sào huyệt của bọn tặc đồ, nhưng chẳng hiểu họ làm vậy là có dụng ý gì?

Cát Tập Bách vừa xem vừa suy nghĩ, lòng vừa hồ thẹn lại vừa cảm kích.

Liễu thái bà thấy Cát Tập Bách lặng thinh suy tư, bèn cười nói:

- Lão thân thấy người này đã âm thầm giúp chúng ta, hẳn là không có ác ý gì, chúng ta cứ hành sự theo kế hoạch trong bản đồ vậy!

Cát Tập Bách nhận thấy bọn tặc đồ thế lực hùng mạnh, lại thêm người của Thất Độc Giáo kéo đến, cao thủ đông đảo, trong khi mình chỉ có mấy người, nếu công khai xông vào thật khó thể thủ thắng được. Đồng thời theo sự chỉ dẫn trên bản đồ, chung quanh sào huyệt địch đầy rẫy cạm bẫy mai phục, chỉ một chút bất cẩn là có thể sa vào tay địch, nên chàng thăm toan tính, phải tìm cách phá hủy cạm bẫy mai phục trước mới được.

Lòng đã quyết định, sau khi giục mọi người về phòng nghỉ ngơi, một mình phóng qua cửa sổ ra ngoài, vừa đến thềm nhà, lại phát hiện trên đất có một đồng đồ vật, nhặt lên xem, thì ra là một bộ hiệu y hiệu bào của bọn tặc đồ, trên có một chiếc khăn viết: “Giữ lấy mà dùng khi lên núi”, bất giác ngạc nhiên thở dài nói:

- Thật là chu đáo, mình đành tâm lĩnh vậy!

Cát Tập Bách hít sâu một hơi không khí, từ bỏ kế hoạch dò thám sào huyệt địch, trở về phòng nghỉ ngơi.

Chàng nằm xuống giường trần qua trở lại, lòng ngổn ngang trăm mối, không sao ngủ được, sau cùng nghĩ đến mình mẫu thù chưa báo, hận của Tam Nghĩa chưa trả, Nhất Kiếm Tam Ứng ở đâu chưa rõ, giờ lên Vụ Phong đấu với quần ma, tuy võ công của mình đã tinh tiến nhiều, nhưng người ít thế cô, Lục Hạp Thần Công do Thiền Môn Tứ Lão truyền cho lại chưa thể thi triển hết uy lực.

Hai thiếu niên kia tuy ngầm trợ giúp, nhưng sự thật chưa rõ, sao lại có thể tin cậy họ được? Vạn nhất chẳng thể phá hủy sào huyệt địch, bắt được nguyên hung, trễ nãi chuyển đi Liên Châu, lỡ mất đại hội ở Quảng Nam, vậy đó chẳng phải do mình tự chuốc lấy ư?

Nghĩ đến đó, chàng mơ màng ngủ thiếp đi.

Khi thức giấc, ánh nắng đã soi qua cửa sổ, vội ngồi dậy xuống giường, vội vã chải rửa, ra đến đại sảnh, thấy mọi người đã có mặt, bèn lần lượt chào hỏi và ngồi xuống ghế.

Lúc này phổ ký đã mang điểm tâm sáng đến, mọi người vừa ăn vừa chuyện trò.

Ngay khi ấy, Đào Đức cùng Lê Tuyết Oánh đi vào, Lê Tuyết Oánh kể cho Liễu thái bà nghe những chuyện đã gặp trong chuyến đi của bà, sau đó nói là đại tẩu của bà bởi có việc về nhà mình, nếu kịp nhất định sẽ đến Vụ Phong trợ giúp một tay. Sau cùng bà còn nói, đại tẩu trước lúc ra đi có cho đại ca biết là Thiên Nam Dật Tẩu đã cho người mời Nam Nhạc Thiên Long Kiếm Ẩn xuất sơn, hẳn là có liên quan với Song Độc Tam Tà.

Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao nghe nói Thiên Nam Kiếm Ẩn đã xuất sơn, chắc chắn sẽ đến Quảng Nam gặp Lạp Thập Hòa Thượng, cùng nhau đến Vân Nam, nên lòng hết sức nôn nóng.

Liễu thái bà ngỡ là nhóm Cát Tập Bách không biết mối quan hệ giữa đại tẩu của Lê Tuyết Oánh với Thiên Nam Kiếm Ẩn, bèn cười nói:

- Gia đình của đại tẩu Tuyết Oánh chính là truyền nhân của Thiên Long Kiếm, có lẽ Thiên Long Kiếm phụng sứ mệnh xuất sơn nên triệu truyền nhân về núi chưởng quản môn hộ, nên đại tẩu của Tuyết Oánh đã được phụ thân triệu đi, hẳn là có gì dặn bảo.

Đoạn liền giục mọi người ăn nhanh rồi thu xếp lên đường, Cát Tập Bách cùng bốn vị cô nương cáo từ đi trước, sau đó Liễu thái bà cùng Đào Đức và Lê Tuyết Oánh cũng rời khỏi khách điểm, thi triển khinh công phóng đi về hướng bắc.

Hãy nói về Cát Tập Bách cùng bốn vị cô nương ra khỏi Bình Thạch trấn, theo đường tắt của rừng núi hoang vu phóng đi về phía Vụ Phong, lúc này trời đã gần trưa, bốn năm mươi dặm đường với khinh công của năm người chẳng mấy chốc đã vượt qua, họ đã tiến vào phạm vi Vụ Phong.

Chỉ thấy cỏ dại um tùm, núi cao ngút mây, đường đi hiểm trở, năm người dừng lại dưới chân núi quan sát, lấy bản đồ của hai thiếu niên kia ra đối chiếu, mới tìm ra được lối lên núi trong một khu rừng bên phải.

Năm người sau một hồi bàn tính, chia ra làm hai nhóm, bọc theo hai bên rừng, tránh phía chính diện, phóng đi lên núi.

Cát Tập Bách cùng Từ Ngọc Nhi đi bên trái, còn Giang Uyển Dao cùng Tiểu Thúy và Ngọa Vân đi phía phải, Kim Nhân Thần Ưng bay trên không dẫn đường và liên lạc.

Chừng nửa giờ sau, Cát Tập Bách với Từ Ngọc Nhi đã lên đến giữa chừng núi, chỉ thấy vách núi phía trước hết sức cheo leo, cao mấy trăm thước và mọc đầy rêu xanh, không hề có chỗ đặt chân, lại không có vật gì để bám vào, nếu mình thi triển Lục Hạp Hồi Hoàn Công, miễn cưỡng còn có thể lên được, nhưng Từ Ngọc Nhi khinh công kém hơn, chắc chắn không lên nổi, mà dù dìu đỡ nàng cũng vậy.

Ngay khi đang vô kế khả thi, bỗng nghe tiếng thần ưng kêu vang trên đầu, biết là nhóm Giang Uyển Dao hẳn cũng gặp trở ngại, bèn ngoắc tay gọi thần ưng xuống, bảo Từ Ngọc Nhi tạm ẩn nấp và dặn thần ưng lưu ý bảo vệ cho nàng.

Thần ưng hiểu ý, bèn đậu trên một tảng đá cao hơn hai trượng, Từ Ngọc Nhi ngồi bên dưới, Cát Tập Bách quyết định phóng lên trên vách núi để xem nhóm Giang Uyển Dao đã gặp phải khó khăn gì. Chàng ngược lên nhìn, nhắm chuẩn chỗ đặt chân, hít sâu một hơi không khí, hai tay vỗ nhẹ, cất tiếng huýt dài, người như tên bắn vọt lên hơn hai mươi trượng, chỉ thấy người chàng xoay tít như bông vụ, thoáng chốc lại cất lên cao thêm mười mấy trượng, chỉ còn cách đỉnh núi chừng bốn năm trượng nữa thôi.

Cát Tập Bách bỗng lộn người nằm ngang, không cất lên nữa, vọt ngang sang phải, loáng cái đã mất dạng.

Thì ra Cát Tập Bách đã phát hiện ba nàng đang bị sáu bảy tên tặc đồ vây đánh trong một hạp cốc, Tiểu Thúy vung động nhuyễn tiên trong tay như sấm gió, đối phó với ba tên tặc đồ, vẫn còn cạm cự nổi. Ngọa Vân trường kiếm thi triển chiêu thức ảo diệu, thảnh thảng còn kèm theo một hai chiêu Thiên Sơn Kiếm Pháp, cũng chưa đến đổi bại.

Chỉ nguy nhất là Giang Uyển Dao, nàng không mang theo binh khí, chỉ với hai tay không đương cự hai cường địch và đối thủ lại sử dụng binh khí dài, một là trường mâu dài tám trượng, còn một là nhuyễn tiên chín khúc, khiến Giang Uyển Dao không sao cận thân, chuồng lực lại không đánh tới, chỉ có thể đánh bạt binh khí của đối phương, nên hoàn toàn rơi vào thế bị bị động.

Lúc này đập vào mắt Cát Tập Bách chính là một hiểu chiêu, trường tiên của kẻ địch với chiêu “Độc long thiên trụ” quét vào hạ bàn, phối hợp với trường mâu của người kia, một trên một dưới công vào Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao lúc này đã trán toát mồ hôi, vừa lách người định tránh trường mâu, nhuyễn tiên đã quét đến đầu gối, đầu còn kịp tung mình lên tránh nữa, mắt thấy đã sắp bị nhuyễn tiên quét trúng, gãy chân táng mạng.

Cát Tập Bách vội tay trái cởi Kim Ti Tỏa Long Tiên ở bên lưng ra, tay phải rút lấy Ly Hỏa Kiếm, cất tiếng huýt dài, tung mình lao tới nhanh như chớp, Tỏa Long Tiên với chiêu “Thần long thám thảo” lăng không quất xuống, móc lấy nhuyễn tiên của đối phương, đồng thời Ly Hỏa Kiếm với chiêu “Tuệ tràng châu quang” vung thành một cuộn

sáng tròn, phủ chụp xuống đầu đối phương, trong ánh tím lấp lóa, cả trường mâu lẫn đầu người cùng bay ra xa hơn trượng, không kịp rên lên một tiếng đã ngã xuống trong vũng máu.

Tên tặc đồ sử dụng nhuyễn tiên mất thấy đầu tiên với đến gần khuỷu chân đối phương, bỗng nghe tiếng huýt lạnh lạnh, bất giác giật mình, chưa kịp thấy rõ bóng người, nhuyễn tiên trong tay đã bị quán chặt.

Trong cơn kinh hãi, y vội vận kinh giật mạnh, định rút tiên về, nào ngờ chỉ nghe “bốp” một tiếng, nhuyễn tiên đã gãy ngang và bật ngược về, trúng vào huyết Huyết Chỉ trước ngực, hự lên một tiếng, ngã ra đất chết ngay.

Giang Uyển Dao đang hối hận mình quá ư cuồng ngạo, không chịu nhận lấy Tỏa Long Tiên mà Cát Tập Bách đã đưa cho lúc động thủ ở Tàng Hương Ổ, nay trong tay không có binh khí nên mới lâm nguy thế này, trong lúc cấp bách định dùng Hồn Nguyên Chưởng ngạnh tiếp nhuyễn tiên của đối phương, hữu chưởng tung ra, vừa chạm vào tiên kinh thì đã nghe tiếng huýt của Cát Tập Bách.

Rồi thì ánh kiếm lấp lóa, kẻ địch trước mặt đã ngã gục, tiên phong tan biến, chưởng kinh chạm vào đoạn tiên gãy, đẩy bật ra xa, đồng thời tên tặc đồ ấy cũng đã ngã ra đất táng mạng.

Có lẽ Giang Uyển Dao đã hăng máu, cũng chẳng màng đến Cát Tập Bách, quay người lao về bọn tặc đồ đang giáp công Tiểu Thúy.

Cát Tập Bách vội quát:

- Không nên!

Đồng thời vung tay ném Tỏa Long Tiên ra, lớn tiếng nói:

- Dao muội, hãy đón lấy Tỏa Long Tiên!

Rồi liền tạt ngang sang bên hai bước, lao về phía trận chiến của Ngọa Vân.

Giang Uyển Dao nghe Cát Tập Bách bảo mình đón lấy Tỏa Long Tiên, nhưng vẫn ương ngạnh không màng đến, nhưng thủ pháp của Cát Tập Bách hết sức chuẩn xác, Tỏa Long Tiên với hình vòng cung bay đi, cán roi cản ngay trước mặt Giang Uyển Dao, khiến nàng chẳng thể không chộp lấy, rồi liền vung tay, Tỏa Long Tiên vươn thẳng lên không, tung mình lao tới, với chiêu “Tung hoành thiên hạ” quét ra, một tên tặc đồ cả người lẫn binh khí bị quét bay lên cao hơn trượng, trong tiếng hú thảm thiết, rơi nhanh xuống vực thẳm.

Bốn tên tặc đồ khác vừa nghe tiếng huýt cất lên đã thấy ba tên đồng bọn chết một cách thảm thiết,, vừa kinh hãi lại vừa tức giận, trong số hai tên vây đánh Ngọa Vân, có một đầu đà sử dụng thiên trượng sắt, công lực khá thâm hậu, nhưng vì lòng

sinh tà niệm, định bắt sống thiếu nữ này hành lạc, không chịu hạ độc thủ, chỉ du đấu hầu khiến đối phương kiệt sức rồi ra tay bắt sống.

Đến khi thấy ba tên đồng bọn liên tiếp táng mạng, y mới bưng sát cơ, vung động thiên trượng sắt với chiêu “Trực đảo hoàng long” đâm vào huyết Đan Điền của Ngọa Vân. Lực đạo mạnh khủng khiếp, Ngọa Vân đầu dám ngạnh tiếp, vội lách người sang bên năm thước, trường kiếm đâm ngang ra, công vào một tên tặc đồ sử dụng đơn đao.

Đầu đà ấy một chiêu không trúng đích, tức giận quát:

- Tiện tỳ, hãy tiếp Nguyệt Không Đầu Đà này một chiêu nữa!

Thiên trượng giơ cao, với chiêu “Trí Thâm phục hổ” bổ xuống đỉnh đầu Ngọa Vân.

Lúc này trường kiếm của Ngọa Vân đang dính chặt vào đơn đao của một tên tặc đồ khác, nhất thời chưa rút về được, bởi dùng sức quá mạnh, người thoáng chúi tới trước mất thăng bằng, thiên trượng đã bổ xuống đến đỉnh đầu.

Ngọa Vân đầu còn tránh kịp nữa, chỉ thấy trước mắt lóa sáng, “choang” một tiếng chát chúa, kèm theo mấy tiếng kêu sững sốt, hai tên tặc đồ đã đứng ngậy ra tại chỗ, thiên trượng của gã đầu đà bị gãy mất một đoạn dài, đơn đao của gã kia cũng đã rơi xuống đất, hai tên tặc đồ đã bị Cát Tập Bách điểm huyết, không động dậy được nữa.

Lúc này Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy cũng đã với một chiêu hai thức đánh vỡ sọ hai tên tặc đồ khác, trong tiếng hú thảm thiết ngã vật ra đất.

Giang Uyển Dao như chưa nguôi sát cơ, tiếp tục vung trường tiên lao tới.

Cát Tập Bách thấy vậy vội quát:

- Không nên vậy!

Tiểu Thúy cũng đã đi đến, thấy Cát Tập Bách ngăn Giang Uyển Dao ra tay, tức giận nói:

- Chỉ Bách ca là giết được, còn kẻ khác thì không nên!

Rồi thì Nhuyễn Đằng Tiên vung lên, quát xuống đỉnh đầu gã đầu đà.

Cát Tập Bách hoảng kinh, vội tay phải phát ra, đánh bật Nhuyễn Đằng Tiên và quát:

- Khoan đã, ngu huynh còn có điều cần hỏi y, hà tất phải gây ra nhiều sát nghiệt làm gì?

Giang Uyển Dao như đã hiểu ra dụng ý của Cát Tập Bách, cũng đưa tay ra ngăn cản Tiểu Thúy xuất thủ.

Cát Tập Bách tiến tới một bước, lấy ngọn thiên trượng gãy trong tay gã đầu đà ra, vừa định đưa tay giải huyết cho y, nào ngờ dùng sức quá mạnh, gã đầu đà lúc này đã

mất sức, bị chàng kéo chúi tới và ngã sấp xuống, “bộp” một tiếng va vào đá, võ sọ chết ngay.

Tiểu Thúy lừ mắt với Cát Tập Bách, dẫu môi nói:

- Xem đấy, Bách ca chẳng phải cũng gây ra sát nghiệt là gì?

Cát Tập Bách đành quay sang tên tặc đồ kia, nắm chặt lấy mạch môn cổ tay phải của y trước, rồi mới giải khai huyết đạo.

Tặc đồ ấy liền tức thì tỉnh lại, biết đối phương lợi hại, vội run giọng van vỉ:

- Xin thiếu hiệp tha mạng!

Cát Tập Bách hòa nhã nói:

- Người chớ sợ, chỉ cần người dẫn đường đưa bọn ta vào ma huyết, chẳng những không giết người, mà còn giúp người nhiều điều hữu ích nữa!

Tặc đồ này có lẽ không chỉ sợ chết mà còn có chút lòng thiện, nghe vậy liền vâng dạ lia lịa, bằng lòng dẫn đường và nói:

- Tại hạ là tổ trưởng tổ nghinh tân trong đại trại, bởi phụng lệnh xuống núi nghinh tiếp đầu đà sáu người lên núi tham dự lễ thiết đàn đêm nay, đầu đà này là trại chủ đến từ phân đà Quảng Tây, còn năm người kia đều là thủ lĩnh lục lâm Hồ Nam, theo lời mời đến đây dự lễ, đêm nay giờ Dậu thiết đàn, do tiểu giáo chủ Bạch Anh Tuyên và Kim Anh Nam của Thất Độc Giáo chủ trì, trại chủ chúng tôi sẽ được phong làm hương chủ phân đàn Quảng Đông, đêm nay rất nhiều người đến, nào là Tam Tà, nào là Thần Quân gì đó, thấy đều võ công cao tuyệt.

Sau cùng y lại nói:

- Các vị đến đây là vì chuyện thiết đàn, định ngăn chặn hành vi hại người ấy phải không?

Giang Uyển Dao nghe y lải nhải suốt cả buổi trời, bực mình quát:

- Thôi đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, bọn ta đến đây chính là vì chuyện thiết đàn, người hãy cho bọn ta biết, họ có hành vi hại người gì?

Cát Tập Bách sợ y kinh khiếp, lại an ủi y mấy câu, rồi hỏi danh tánh của y, vì sao lại căm thù trại chủ?

Y đưa mắt nhìn Giang Uyển Dao, quả có phần sợ đáng vẻ hung hãn của nàng, khó khăn lắm mới ổn định lại tâm thần nói:

- Tại hạ là Chu Nam, ngoại hiệu Tiểu Diện Thổ Địa, Tảo Trửu Tinh Chu Quỷ là đường thúc của tại hạ, từ khi bị bức bách nhập bọn, chưa từng xuống núi gây án, chỉ lo việc đón tiếp khách trong sơn trại. Bởi Thất Độc Giáo hết sức tàn ác, liên tiếp những ngày qua chỉ việc cung ứng nữ nhân cũng đã khiến y thù hận ngập lòng, hiện giờ ở hậu

trại hãy còn giam cầm hơn trăm phụ nữ, nói là đêm nay sẽ biểu diễn Huyền Âm Vũ và Thuần Dương Vũ gì đó. Lúc này có hai nữ yêu bà đang thi thuật và cho những phụ nữ ấy uống thuốc, lại còn phải chuẩn bị hàng trăm rắn, rết, chồn, hổ, báo, để cho họ làm phép thiết đàn, biết bao là hành vi tội ác, thật ước gì có người đến phá hủy, để các huynh đệ trong trại khỏi bị hại, hầu hết đầu mục đều có lòng bất mãn, ghê tởm hành vi của trại chủ, nghe đâu đó đều là do một vị phu nhân mới nạp của trại chủ đã xúi xiểm.

Ngọa Vân nghe vậy, bất giác rung động cõi lòng, quay sang Giang Uyển Dao khẽ nói:

- Dao tỷ, xem ra sự thể quả là nghiêm trọng, nếu không nhanh chóng tìm cách giải cứu những phụ nữ ấy và diệt trừ độc vật, theo như tiểu muội biết, tất cả những người trong sơn trại này đều sẽ bị độc hại, mất đi bản tính, sẽ gây ra tai họa khôn lường.

Cát Tập Bách cũng dậm ra lo lắng, vội nói:

- Chu Nam, khá khen cho tôn giá hãy còn lương tâm, hẳn sẽ gặp báo ứng tốt lành, giờ thời gian không còn nhiều, phải cấp thiết cứu người ngay!

Đoạn từ trong lòng móc ra hai viên Tuyết Liên Bảo Mệnh Đơn, đưa cho Chu Nam nói tiếp:

- Đây là linh dược tiêu độc bảo mệnh, tôn giá hãy uống vào, sẽ có thể vĩnh viễn không bị trúng độc. Giờ tôn giá hãy đưa ba vị cô nương này đi trước, tìm cách cho họ trà trộn vào trong những phụ nữ kia hầu cứu họ thoát hiểm.

Đoạn quay sang Ngọa Vân hỏi:

- Ngọa Vân, muội có biết bằng cách nào mới có thể giữ cho những phụ nữ ấy không bị độc hại không?

Ngọa Vân ngẫm nghĩ một hồi, gật đầu nói:

- Xem ra hai yêu bà kia hẳn là Đại Âm Ma Nữ và La Sát Nữ Ma, những phụ nữ ấy chỉ cần bị họ dùng châm khêu đứt gân chế dục trên huyết Sĩ Cốt Vỹ, rồi cho uống vào Dâm Hương Hoàn thì sẽ...

Nói đến đó, cô bé bất giác đỏ mặt tía tai, e thẹn không sao nói tiếp được nữa.

Tiểu Thúy vội lại hỏi Ngọa Vân về cách giải cứu.

Ngọa Vân ngẫm nghĩ một hồi, ngược mắt nhìn trời, rồi lại nhìn Chu Nam, sau đó mới nói:

- Cách thì có, nhưng chỉ sợ không kịp, cũng may là Ngọa Vân hãy còn rất nhiều thuốc giải, giờ thì đi ngay đến đó hẳn không đến đổi quá muộn.

Cát Tập Bách vội giục Chu Nam dẫn đường, Chu Nam gật đầu nói:

- Tiểu nhân tuân mệnh!

Rồi liền quay người phóng đi, Giang Uyển Dao tự này giờ mắt không rời khỏi Chu Nam, lòng thầm toan tính, giờ thấy Chu Nam quay người phóng đi lên núi, bỗng tung mình đến trước mặt Chu Nam, đưa tay cản lại, vờ tức giận nói:

- Hãy khoan! Họ Chu kia, nếu người định giở trò quái quỷ ở trước mặt bốn cô nương, hãy liệu hồn, ngọn trường tiên này của bốn cô nương sẽ không buông tha cho người đâu đấy!

Chu Nam sợ đến toàn thân run rẩy, đứng thừ ra tại chỗ.

Cát Tập Bách thấy Giang Uyển Dao ngăn cản, cũng hết sức ngạc nhiên, khi nghe nàng nói xong, mới hiểu ra dụng ý của nàng, bất giác lấy làm lạ, sao bây giờ nàng trở nên cảnh giác thế nhỉ? Cũng chẳng trách, dầu sao cũng thận trọng là hơn.

Cát Tập Bách cũng tiến tới một bước, nhẹ vỗ vai Chu Nam, cười nói:

- Giờ thì ổn rồi, bọn này đã hoàn toàn tin tưởng tôn giá, mong rằng tôn giá cũng là một trang hảo hớn, nói là giữ lời. Tuy nhiên, Cát mỗ thành thật cho tôn giá biết, bọn này chẳng dễ hiếp đáp đâu đấy!

Chu Nam nghe Cát Tập Bách nói vậy, liền hiểu ra là Giang Uyển Dao hoài nghi mình dối trá, thầm bội phục vị cô nương này thật thận trọng, bèn quỳ xuống đất, trỏ tay lên trời thề:

- Trời cao chứng giám...

Giang Uyển Dao phì cười ngắt lời:

- Ai bảo người thề kia chứ? Bốn cô nương chẳng cần, bọn ta đã dám đến đây thì đâu có sợ người. Người cứ thử xem, nếu người mà dám có một chút giả dối, bốn cô nương sẽ khiến cho người còn đau khổ hơn là thề thốt. Thôi đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, đi mau!

Rồi thì bật cười khúc khích, Chu Nam thấy vậy, biết Giang Uyển Dao chỉ là thử mình, cũng chẳng trách cứ, đứng lên vỗ ngực kiên quyết nói:

- Chu Nam này dầu sao cũng còn là một hảo hớn, biết phân biệt trắng đen, phải trái, xin cô nương hãy an tâm, Chu Nam này mà có chút hành vi trái lương tâm, mai kia sẽ không được chết tốt lành. Chu Quỳnh tuy là đường thúc của tại hạ, nhưng y đối xử với tại hạ còn độc ác hơn kẻ thù, vì bức bách tại hạ nhập bọn, y đã giết hết cả gia đình tại hạ, chuyện ấy sau khi lên núi tại hạ mới được biết. Nay y lại cấu kết với Thất Độc Giáo...

- o O o -